

Το πρώτο μυστήριο - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Ο Χριστός «περιπατών παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας», άρχισε να αλιεύει τους πρώτους μαθητές του. Ο Πέτρος και ο Ανδρέας, ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος, έλαβαν την πρώτη κλήση τους να τον ακολουθήσουν. Οι Πρωτόκλητοι αυτοί μαθητές άφησαν πράγματι πλοία και δίκτυα, οικείους και συγγενείς, και έγιναν ακόλουθοί του **(Κυριακή Β΄ Ματθαίου)**.

Το σημαντικότερο βέβαια δεν είναι οι περιουσίες που άφησαν, ούτως ή άλλως απλοί και φτωχοί άνθρωποι ήταν. Περισσότερο κόστος γι' αυτούς είχε η εγκατάλειψη του τρόπου ζωής που είχαν ως τότε. Είπαν οριστικά αντίο στην ήσυχη, ήρεμη, απλοϊκή, γαλήνια βιοτή τους. Άφησαν την ησυχία τους για να μπου

σε περιπέτειες. Ο Χριστός δεν τους έδωσε υποσχέσεις για καλοπέραση, αλλά για κακοπάθεια και μαρτύρια. Τί ήταν τότε αυτό που έκαμε τους αποστόλους να αφήσουν τα πάντα και να ακολουθήσουν τον Χριστό;

Κατανόησαν μήπως από την αρχή το άμετρο βάθος της θεϊκής σοφίας; Όχι βέβαια. Η ακριβής γνώση «περί της αυθεντικής εικόνας του Θεού Είναι» δεν δίδεται αμέσως, εξ αρχής. Αποκτάται σταδιακά. Είναι η συνεχής πάλη με τον Θεό. Στη ζωή του κάθε ανθρώπου «ο Θεός αποκαλύπτεται βαθμηδόν». Κατά παρόμοιο τρόπο, σιγά-σιγά, «πολυμερώς και πολυτρόπως», «απεκαλύπτετο Ούτος εις τους Πατέρας και τους Προφήτας μετ' αυξανομένης δυνάμεως και βάθους» (Αγ. Σωφρονίου, Περί προσευχής, σ. 126). Το ίδιο ακριβώς συνέβη και στους αποστόλους, ακόμη και στην Παναγία.

Αυτό που εξ αρχής είχαν οι απόστολοι, ήταν **μόνο η πίστη**. Τους μίλησε ο Χριστός και αυτοί τον πίστεψαν. Δέχτηκαν τα λόγια του ως την απόλυτη αλήθεια. Ο Πρόδρομος Ιωάννης τους υπέδειξε τον Χριστό ως σωτήρα του κόσμου και αυτοί τον εμπιστεύτηκαν. Τον θεώρησαν ως τον μοναδικό θησαυρό. «Το όντως εφετόν». Το μόνο που θα έπρεπε να επιθυμεί ο άνθρωπος. Πίστεψαν ότι είναι ο εκλεκτός του Θεού. Ο προσδοκώμενος Μεσσίας, ο αναμενόμενος Υιός του Θεού. «Ον έγγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι προφήται» (Ιω. **1**, 46). Αυτός που θα αλλάξει τα πάντα στη ζωή τους. «Ιδού καινά ποιώ τα πάντα» (Αποκ. **21**,5). Για τον οποίο και μόνο αξίζει να ζήσουν.

Τελεσιουργήθηκε έτσι μέσα τους με τη χάρη του Θεού **το πρώτο σωτήριο μυστήριο: Η πίστη** στον Υιό του Θεού, τον Χριστό, που «δι' ημάς» έγινε και άνθρωπος. Η πίστη αυτή, αυξανόμενη μέρα με τη μέρα, θα γινόταν ο σαρωτικός άνεμος που θα μετέβαλε άρδην τη ζωή τους.

Και πριν και μετά από αυτούς ,πολλοί άνθρωποι πορεύτηκαν με το ίδιο κριτήριο, με αποκλειστική πυξίδα την πίστη τους.

Κορυφαίος όλων ο ευλογημένος γενάρχης των εθνών Αβραάμ, που πίστεψε στην υπόσχεση του Θεού, ακόμα και όταν όλα τα λογικά δεδομένα στρέφονταν μανιωδώς εναντίον του. «Εξήλθεν» από την πατρική γη και τη συγγένειά του, χωρίς να ξέρει καν πού πηγαίνει. «Πίστει παρώκησεν εις την γην της επαγγελίας ως αλλοτρίαν» (Εβρ. **11**, 8-9). Εμπιστεύθηκε πλήρως τον Θεό, ακόμα και όταν του υποσχόταν υιό στα εκατό του χρόνια, ακόμα και όταν, εν συνεχεία, του ζητούσε να θυσιάσει αυτόν τον υιό, μέσω του οποίου, κατά την υπόσχεση πάντα του Θεού, θα αποκτούσε πλήθος απογόνων, ως τα άστρα του ουρανού.

Η πίστη αυτή του Αβραάμ, των προφητών, των αποστόλων, των αγίων, είναι το

πρώτο μεγαλειώδες μυστήριο στην ψυχή του ανθρώπου. Και έχει τη δύναμη για τρομακτικές ανατροπές στη ζωή του.

Εμπιστευόμαστε εμείς καθόλου τον Χριστό;

«Πρόσθες ημίν πίστιν», Κύριε!

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!